

Sygn. akt II Ca 633/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 lipca 2013 r.

Sąd Okręgowy w Kielcach II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący: **SSO Teresa Kołbuc (spr.)**

Sędziowie: **SO Beata Piwko**

SO Barbara Dziewięcka

Protokolant: protokolant sądowy Agnieszka Baran

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 24 lipca 2013 r. w Kielcach

sprawy z powództwa J. S.

przeciwko (...)w R.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Końskich

z dnia 20 lutego 2013 r., sygn. I C 153/12

oddala apelację i zasądza od (...) w R. na rzecz J. S. kwotę 600 (sześćset) złotych tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

II Ca 633/13

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 20 lutego 2013r. Sąd Rejonowy w Końskich zasądził od pozwanego (...)SE w R.(Republika Łotewska) na rzecz J. S. 12000 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 28 grudnia 2011r do dnia zapłaty oraz 724,30 tytułem zwrotu kosztów sądowych, oddalił powództwo w pozostałej części, koszty zastępstwa procesowego między stronami wzajemnie zniósł.

Sąd Rejonowy poczynił następujące ustalenia:

W dniu 16.08.2011r. w miejscowości W. kierujący pojazdem marki A. o numerze rejestracyjnym (...) A. P. w wyniku nie zachowania zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym stracił panowanie nad kierowanym pojazdem i doprowadził do zderzenia z samochodem marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) kierowanym przez A. K., a następnie w dalszej części poślizgu zderzył się z jadącym w kierunku przeciwnym pojazdem marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) kierowanym przez J. S.. Sprawca wypadku był ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej w pozwanym Towarzystwie. Po wypadku powód został przewieziony do szpitala w L., gdzie stwierdzono u niego złamanie IV i V kości śródreżcza prawego, rany szarpane przedramienia, stawu łokciowego lewego, wargi dolnej, ręki prawej oraz otarcie skóry twarzy. W szpitalu zaopatrzone rany chirurgicznie, nastawiono i zespolono operacyjnie pod znieczuleniem

ogólnym złamanie kości śródreżca. Powód został wypisany do domu 22.08.2011r. Unieruchomienie w opatrunku gipsowym trwało 4 tygodnie. W dniu 26.09.2011r. w znieczuleniu miejscowym w szpitalu w K. usunięto mu zespolenie. Leczenie ukończono w dniu 12.10.2011r. Nie stosowano u powoda leczenia rehabilitacyjnego.

Wskutek wypadku powód doznał stresu pourazowego, przejawiającego się zaburzeniami lękowymi, z towarzyszącymi dolegliwościami somatycznymi wynikającego ze stymulacji układu wegetatywnego. Urazy powypadkowe spowodowały, że przez okres jednego miesiąca narażony był na ból utrudniający życie codzienne i pracę. Stopień jego cierpień w tym okresie był umiarkowany i stały. Koniecznym było stosowanie leków przeciwbólowych i dłuższych przerw w pracach. Przez kolejne dwa miesiące w związku z urazami powód doznawał bólu o stopniu miernym w przebiegu sinusoidalnym. Po tym czasie utrzymuje się u niego ból mały o charakterze okresowym, pojawiający się w trakcie wysiłku. Dolegliwości te mają charakter trwały i nieodwracalny. Powód w wyniku wypadku doznał uszczerbku na zdrowiu nie wyższego niż 7 %. W chwili obecnej u powoda stwierdzono już pełny zakres ruchów w stawach kończyn górnych. Nadal utrzymuje się jednak nieznaczne osłabienie siły chwytu prawej ręki, co utrudnia mu w stopniu nieznacznym wykonywanie pracy fizycznej. Możliwe jest przywrócenie siły chwytu uszkodzonej dłoni przez odpowiednie ćwiczenia. Leczenie ortopedyczne powoda zostało zakończone, ale wymaga on jeszcze leczenia rehabilitacyjnego.

Obecnie powód pracuje jako pracownik fizyczny, budowlany w firmie swojego teścia. Podczas pracy przy zginaniu palców prawej dłoni czuje on ból. W chwili zdarzenia prowadził on własną firmę wykonując prace koparką. Działalność tę zlikwidował z uwagi na małą ilość zleceń. Jego obecny dochód wynosi 1500 złotych. Na utrzymaniu ma żonę i dziecko. Jego żona studiuje i w czasie jej nieobecności on sprawuje opiekę nad dzieckiem. W czasie leczenia powód miał trudności ze sprawowaniem tej opieki.

W dniu 3.10.2011r. powód zażądał od pozwanego zadośćuczynienia w wysokości 17000 złotych. W dniu 26.10.2011r. (...) Sp. z o.o.jako pełnomocnik d.s. likwidacji szkód łotewskiego (...)z siedzibą w R.podjęła decyzję o wypłacie powodowi z tytułu zadośćuczynienia kwoty 5000 złotych i z tytułu odszkodowania z powodu kosztów leczenia 17, 66 złotych. Wypłata w/w kwoty na rzecz powoda nastąpiła w dniu 27.10.2011r.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy uznał, że roszczenie powoda znajduje oparcie w art. 445 § 1 k.c. w zw. z art. 444 § 1 k.c. W ocenie Sądu Rejonowego odpowiednią sumą zadośćuczynienia jest kwota 17000 złotych. Jej wysokość Sąd ustalił mając na uwadze ujemne przeżycia powoda związane z pobytem w szpitalu, zabiegami operacyjnymi w znieczuleniu miejscowym i ogólnym, utrudnieniami w życiu codziennym w związku z opatrunkiem gipsowym i drutami zespalającymi, a także szwami w stawie łokciowym. Znaczenie dla wysokości przyznanego zadośćuczynienia miał również stropień trwałego uszczerbku na zdrowiu powoda, osłabienie siły chwytu dłoni, utrudniające wykonywanie prac fizycznych, nadal utrzymujące się niewielkie dolegliwości bólowe przy młodym wieku poszkodowanego. Sąd miał też na uwadze, że leczenie ortopedyczne powoda zakończyło się, ale dla wyeliminowania osłabienia siły chwytu ręki wymagane jest poddanie się przez powoda leczeniu rehabilitacyjnemu.

Sąd Rejonowy zasądził na rzecz powoda tytułem zadośćuczynienia kwotę 12000 złotych mając na uwadze, że pozwany z tego tytułu wypłacił już powodowi 5000 złotych. W ocenie Sądu Rejonowego kwota powyższa jest odpowiednia, adekwatna do rozmiaru doznanej przez powoda w wyniku wypadku komunikacyjnego z dnia 16.08.2011r. szkody. Powód wystąpił do pozwanego z żądaniem zadośćuczynienia w kwocie 17000 złotych w dniu 28.12.2011r., w toku postępowania likwidacyjnego. Zatem najpóźniej w dniu wydania ostatecznej decyzji w przedmiocie wysokości zadośćuczynienia pozwany dysponował już pełnym materiałem dowodowym dla właściwej i samodzielnej oceny rozmiaru doznanej przez niego krzywdy. Odmawiając po tym terminie wypłaty zadośćuczynienia we właściwej wysokości, popadł w zwłokę, co skutkowało naliczeniem odsetek od dnia 28.12.2011r.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu oparte zostało na przepisie art. 100 k.p. c.

Apelację od tego wyroku w części uwzględniającej powództwo ponad kwotę 5500 złotych oraz w części dotyczącej rozstrzygnięcia o kosztach procesu i kosztach sądowych wniósł pozwany, który zarzucił naruszenie prawa procesowego, tj. art. 233 k.p.c. poprzez dokonanie oceny dowodów w sposób dowolny, a nie swobodny, w szczególności

opinii biegłego z zakresu ortopedii i traumatologii i ustalenie w sposób sprzeczny z zebrany materiał dowodowy, że u powoda wystąpił w związku z wypadkiem zespół stresu pourazowego, co skutkowało błędnym ustaleniem rozmiaru cierpień powoda, a tym samym przyznaniem mu wygórowanej kwoty tytułem zadośćuczynienia.

Wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa ponad kwotę 5500 złotych oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania sądowego i zastępstwa procesowego na rzecz pozwanego za obie instancje według norm przypisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Rację ma apelujący, że ustalenie Sądu Rejonowego, iż w powód na skutek wypadku z dnia 16 sierpnia 2011r. doznał stresu pourazowego nie znajduje oparcia w zebrany materiał dowodowy. Powyższe nie wynika zwłaszcza z opinii biegłego G. S.. Trafnie podnosi apelacja, że biegły ortopeda traumatolog G. S. zasygnalizował jedynie, że u osób biorących udział w wypadku komunikacyjnym może pojawić się, o różnym stopniu nasilenia, zespół stresu pourazowego, pod pojęciem którego należy rozumieć zaburzenia lękowe a niekiedy osobowościowe. Nie odniósł jednak powyższego do powoda. Nadto zasadnie podnosi apelujący, że na okoliczność, czy powód doznał stresu pourazowego i o jakim nasileniu winien wypowiedzieć się biegły psychiatra lub psycholog.

W ocenie Sądu Okręgowego powyższe nie daje jednak uzasadnionej podstawy do uwzględnienia apelacji pozwanego i obniżenia zasądzonego zaskarżonym wyrokiem na rzecz powoda zadośćuczynienia. Jak wyjaśnił Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 18.11.2004r. I CK 219/04 oraz w wyroku z dnia 27.02.2004r. VCK 282/03 sąd odwoławczy może dokonać korekty wysokości zasądzonego zadośćuczynienia pieniężnego za krzywdę tylko wtedy gdyby w wyniku rozpoznania przez niego apelacji okazało się przy uwzględnieniu wszystkich okoliczności sprawy, że jest ono rażąco wygórowane lub rażąco niskie. Taka sytuacja w przedmiotowej sprawie nie zachodzi.

Celem zadośćuczynienia jest złagodzenie poszkodowanemu czynem niedozwolonym krzywdy ujmowanej jako cierpienia fizyczne oraz cierpienia psychiczne, czyli ujemne uczucia przeżywane w związku z cierpieniami fizycznymi. Zadośćuczynienie winno być odpowiednie, winno chronić bezcenną wartość jaką jest zdrowie człowieka. W ocenie Sądu Okręgowego przyznanie zadośćuczynienia w zbyt niskiej wysokości nie dawałoby poszkodowanemu takiej ochrony, oznaczałoby przyzwolenie na obniżenie znaczenia tej wartości. Zresztą sam pozwany w piśmie procesowym z dnia 4 kwietnia 2012r (k. 16) przyznał, że „ zdrowie ludzkie jest dobrem o szczególnie wysokiej wartości i w razie uszczerbku na zdrowiu zadośćuczynienie pieniężne powinno być odpowiednio duże”. Przyznane przez Sąd Rejonowy zadośćuczynienie w kwocie 12000 złotych spełnia takie cechy, jest odpowiednie. Uwzględnia wszystkie okoliczności mające wpływ na rozmiar doznanej przez powoda krzywdy, a zwłaszcza stopień i czas doznanych przez niego cierpień fizycznych i psychicznych, trwałość skutków czynu niedozwolonego, wpływ skutków tego czynu na dotychczasowe życie osobiste, zawodowe i rodzinne powoda. Nie należy zapominać, że powód przeszedł zabieg operacyjny w związku ze złamaniem dwóch kości śródrezcza prawego w znieczuleniu ogólnym, przez okres czterech tygodni miał założony na prawą rękę opatrunek gipsowy, po tym okresie musiał poddać się kolejnemu zabiegowi chirurgicznemu polegającemu na usunięciu zespolenia IV i V kości śródrezcza prawego. Wynikiem wypadku były też rany szarpane przedramienia i stawu łokciowego lewego, wargi dolnej, ręki prawej, które podlegały szyciu oraz otarcia skóry twarzy. To wszystko dawało dolegliwości bólowe, które jak wskazał biegły G. S. o natężeniu umiarkowanym stałym i miernym sinusoidalnym utrzymywały się przez okres 3 miesięcy. Ból prawej dłoni utrzymuje się u powoda do chwili obecnej, głównie po wysiłku fizycznym. Jest to dla niego tym bardziej uciążliwe, że wykonuje on pracę fizyczną i powyższe dolegliwości utrudniają wykonywanie przez niego tej pracy. W celu łagodzenia tych dolegliwości zalecane jest, aby robił przerwy w pracy. Czy takie przerwy będzie mógł robić będzie zależało od zgody pracodawcy. Jak wskazał biegły G. S. dolegliwości bólowe prawej dłoni powód będzie odczuwał przez całe swoje życie.

Przed wypadkiem powód był osobą zdrową, prowadził normalne życie, prowadził własną działalność gospodarczą. Wraz z żoną dzielił się obowiązkami związanymi z opieką nad dzieckiem. Wypadek, któremu uległ w dniu 16.08.2011r. zaburzył powyższe. To, że miał on założony opatrunek gipsowy na prawej kończynie górnej oraz opatrunek na lewej

ręce nie był dla powoda komfortowy. Jak zeznał były przypadki, że teść go karmił. Opiekę nad dzieckiem musieli przejąć teściowie i babcia, gdyż jego żona również uczestnicząca w tym wypadku doznała wstrząsu mózgu. Nadal czeka go leczenie rehabilitacyjne dla wyeliminowania utrzymującego się u niego osłabienia siły chwytu prawej ręki.

Zatem obrażenia jakich powód doznał, konieczność poddania się przez niego zabiegom operacyjnym i zmagania się przez niego z bólem, niedogodności związane z unieruchomieniem prawej kończyny górnej opatrunkiem gipsowym uzasadniają przyznanie powodowi zadośćuczynienia w kwocie 12000 złotych. W przedstawionych okolicznościach kwota ta łącznie z tą już wypłaconą powodowi w toku postępowania likwidacyjnego nie jest wygórowana. Gdyby zostało potwierdzone, że powód w następstwie wypadku komunikacyjnego doznał stresu pourazowego to z pewnością zadośćuczynienie to byłoby znacznie wyższe.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy apelację jako niezasadną oddalił na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 i 99 k.p.c. w zw. z § 6 pkt. 4 oraz z § 12 ust. 1 pkt. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2013r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenie przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (DZ. U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.).

(SSO B. Piwko) (SSO T. Kołbuc) (SSO B. Dziewięcka)

Zarządzenie: odpis doręczyć pełnomocnikowi pozwanego – r.pr. D. M..